Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba
CELJE – LJUBLJANA

NEZNANEC V OGLEDALU
DETEKTIVSKI PRIROČNIK ZA REŠEVANJE TEŽAV, POVEZANIH Z ALZHEIMERJEVO BOLEZNIJO IN SORODNIMI MOTNJAMI

S pravimi pristopi tudi za zaveso demence posije sonce

Neznanec v ogledalu: detektivski priročnik za reševanje težav, povezanih z Alzheimerjevo boleznijo in sorodnimi motnjami je napisan v duhovitem ter nadvse zabavnem slogu in je kot dobro založena shramba praktičnih nasvetov za spopadanje z izzivi demence, od zmerne do napredovale stopnje.

Knjiga je prava enciklopedija koristnih, kulturno raznovrstnih strategij, primernih za splošno javnost, svojce oseb z demenco, strokovne delavce iz različnih okolij in področij zdravstvene nege, vključno z zaposlenimi v ustanovah za dolgotrajno oskrbo, dnevnih centrih za starejše in družinskimi oskrbovalci ter se kar sama ponuja kot učni priročnik za uporabo vedenjske metodologije na prijazen, spoštljiv način, ki lahko pomaga tudi v najbolj izzivov polnih situacijah ali ob izteku življenja.

Pristop temelji na metodi montessori za starejše in osebe z demenco. Pri kroničnih boleznih, ki sčasoma le še napredujejo, je najtežje ohranjati optimizem. Izkušnje kažejo, da se pri demenci ljudje osredotočajo prav na sposobnosti, ki jih bolezen jemlje. Cameron J. Camp pa svoje bralce spodbuja k temu, da se ob zaprtih vratih ozrejo za odprtim oknom. Osebe z demenco namreč še dolgo skozi potek bolezni ohranjajo določene spretnosti in sposobnosti. Če jih znamo primerno izkoristiti, lahko bistveno izboljšamo kakovost življenja osebe z demenco in tudi vseh ljudi okrog nje.

Podatki o knjigi

- Naslov: Neznanec v ogledalu
- Podnaslov: Detektivski priročnik za reševanje težav, povezanih z Alzheimerjevo boleznijo in sorodnimi motnjami
- Avtor: Cameron J. Camp
- Urednica: Saška Ocvirk
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka vezava z zavihi
- Število strani: 236
- ISBN: 978-961-278-512-3
- Cena: 23 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2020

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Dr. Cameron J. Camp je odraščal v Oklahomi in v Teksasu, ZDA. Doktoriral je iz eksperimentalne psihologije in se specializiral za proučevanje spomina pri starejših. V New Orleansu je začel delati z osebami z demenco in zbirati zgodbe o načinih dela z njimi. Razvil je seminarje za usposabljanje oskrbovalcev oseb z demenco in vodil seminarje metode montessori za starejše in osebe z demenco (MBDP, Montessori-Based Dementia Programming®) ter tehnike odloženega priklica. Po vsem svetu izobražuje in svetuje na področju zmanjševanja odzivnih vedenj ter zvišanja funkcionalne ravni oseb z demenco in sorodnimi kognitivnimi motnjami. Je soavtor treh študijskih učbenikov in več kot sto znanstvenih člankov. Zaposlen je kot raziskovalni direktor v Centru za aplikativne raziskave demence v Solonu, v Ohiu, kjer goji rukolo (ko se sneg stali), se druži s svojimi odraslimi otroki, občasno napiše kak sonet in še bolj občasno kakšno knjigo.

Odlomki iz knjige

V domu za starejše je na oddelku za osebe z demenco živela neka ženska. Bila je prepričana, da je na ladji za križarjenja in pluje na Bahame. To ni bilo nelogično. Obroki so bili plačani in nekdo je vedno vodil dejavnosti, ki se jih je redno udeleževala z neznanci, ki pa so se ji zdeli nekako znani (se pravi, mislila je, da jih je videla že prej). Namesto da bi ji nasprotovali, kadar je ta ženska naročila mai tai, ji je osebje dalo pijačo, ki je bila videti kot tropski koktajl, saj je imela na obodu kozarca majhen dežniček. Tako je stanovalka dovolj pila in ostala zadovoljna. (Str. 57)

Nekega večera sem imel predstavitev za skupino družinskih oskrbovalcev, in ko sem končal, je prišla k meni starejša ženska ter rekla: »Nekaj bi vam rada povedala. Hvala bogu, da niste doktor.« V zadregi sem ji rekel, da imam doktorat. Rekla je: »Ja, ampak niste pravi doktor in hvala bogu za to.« Ko sem jo vprašal, kaj misli s tako nenavadnim komplimentom, je razložila, da ima njen mož Alzheimerjevo bolezen in živi doma z njo. Povedala je, da je vedno, kadar je poslušala kakšnega zdravnika govoriti o tej bolezni, navadno slišala isto zgodbo o biologiji bolezni, celični smrti, napredovanju bolezni in zdravilih, ki so na voljo za lajšanje simptomov. Rekla je: »Po vsakem takem pogovoru sem depresivna. Potem ko sem poslušala vas, pa imam upanje. Dali ste mi nekaj zamisli. Poskušala jih bom uporabiti. Hvala.« (Str. 223)